

ಪಾಯಿಂಟ್ ಪರಶುರಾಮ

■ ಗಿರಿಜಾ ಪಿ. ಸಿದ್ದಿ

ಹುಲಿಯೊಂದು ದಾರಿಮೇಲೆ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾವು ಹುಲಿಯ ಹಿಂದೆ! ಅಪ್ಪ ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ, 'ನಾವೂ ಹುಲಿಯಂತೆಯೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದರೆ ಹುಲಿಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲದೆ ಹುಲಿಗೆ ನಾವೂ ಹುಲಿಯ ಹಾಗೇ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ'.

ಅಪ್ಪ, ದಟ್ಟ ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಒಂದು ಕೆರೆಯ ಕಣವೆಯ ಏರಿಯ ಮೇಲೆ, ನಮಗಾಗಿ ಒಂದು ಮನೆ ಮಾಡಿದ್ದ. ಮನೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ, ಕೆರೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅಪ್ಪ ತಾನೇ ಖುದ್ದು, ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆ ಸೇರಿ, ಬಿದಿರನ್ನು ಜಪ್ಪಿ, ಪಾಪಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಅವನ್ನು ಗೋಡೆಯಂತೆ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಕ್ಕೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಹುತ್ತದ ಮಣ್ಣನ್ನು ಸಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಯಾವಾಗಲೂ ಮನೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೆವು. ಹೀಗೆ ಮನೆ ಬಿಚ್ಚುವುದು, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕಟ್ಟುವುದು... ಅದನ್ನು ಸತತ ಬೆಳೆಸುವುದು ಅಪ್ಪನ ಯಾವತ್ತಿನ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಅವನೇ ಮುಂದೆ ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆ, ಮಣ್ಣಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿ, ಮರದಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು, ಕಿಟಕಿ, ತೋಲೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೆಂಚಿನ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿದ. ಬಾಗಿಲ ಮೇಲಿನ ಕೆತ್ತನೆಗಳನ್ನು ಅವನೇ ಕೈಯಾರೆ ಕೆತ್ತಿದ್ದ. ಮನೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಪರಿಕರಗಳಿಗೂ ಅವನದೇ ಕೈಚಳಕ. ಈಗಿರುವ ಮನೆಯ ವಾಸ್ತು ಬಾಗಿಲಿಗೂ ಅವನದ್ದೇ ಕೆತ್ತನೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಆಗಿನ್ನೂ ಸೋಲಿಯ ಮನೆಯಿದ್ದ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು, ತಂಗಿ ಇಬ್ಬರೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆವು. ಅದು ಹೇಗೋ ಮನೆಯ ಸುತ್ತ ಬ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನಾವು ಏನೂ ಮಾಡಲು ತೋಚದೆ ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಬೆಂಕಿ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಲಿತ್ತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಅಪ್ಪ, ಬೇಗ ಬೇಗನೇ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಒಂದು ತರಗಲೆಯೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಗುಡಿಸಲು ಹೇಳಿದ. ತಾನೂ ಗುಡಿಸಲು ತೊಡಗಿದ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಗುಡಿಸಿ ಚೊಕ್ಕ ಮಾಡಿದೆವು. ಬೆಂಕಿ ಮನೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬರದೆ, ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲೇ ನಂದಿಹೋಯ್ತು. ಆ ಭಯಂಕರ ಅಪಘಾತದಿಂದ ನಾವು, ನಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಾ ಪಾರಾಗಿದ್ದೆವು. ಅಪ್ಪನ ಸಮಯಪ್ರಜ್ಞೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಾಪಾಡಿತು.

ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿದ್ದ ಕಾಡು ತುಂಬಾ ದಟ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಕತ್ತಲೆಯಾದರೆ,

ಬೆಂಕಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಭಯದಿಂದಲೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮನೆಯೆದುರಿನ ಕೆರೆಗೆ ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಣಿ-ಪಕ್ಷಿಗಳು ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಭಯ-ಕಾತರಗಳಿಂದ ನಾವು ಮನೆಯಂಗಳದಿಂದ ಅವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆಗಲೂ ಅಪ್ಪ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು, ಬೇರೆಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ, ಬೇರೆಬೇರೆ ಕಾಲದ ನಡವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವುಗಳ ಜೊತೆಗಿನ ಅವನ ಒಡನಾಟದ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಕಥೆಕಟ್ಟಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ನಾಲ್ಕೈದು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಹಾಸಣಾಗಿ ಶಾಲೆಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ, ತಂಗಿಗೆ - ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳು ಎದುರಾದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬಿಡಿಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹಂದಿ, ಕರಡಿ, ಕಾಡುನಾಯಿ, ಹಾವು, ಜೇನು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿವಿಧ ತರೀಖೆಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಆಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಕರೆತರಲು ಅಪ್ಪ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ ನಾವು ಮೂವರೂ ಮನೆಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ಹುಲಿಯೊಂದು ದಾರಿಮೇಲೆ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾವು ಹುಲಿಯ ಹಿಂದೆ! ಅಪ್ಪ ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ, ನಾವೂ ಹುಲಿಯಂತೆಯೇ ಹೆಜ್ಜೆ

ಹಾಕಿದರೆ ಹುಲಿಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲದೆ ಹುಲಿಗೆ ನಾವೂ ಹುಲಿಯ ಹಾಗೇ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ ಅಂತ. ಅಂತೂ ನಾವು ಹುಲಿಯಂತೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟೆವು. ಈಗ ಆ ಘಟನೆ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಿದರೆ ನಾವು ಕಂಡದ್ದು ಹುಲಿಯೋ, ನರಿಯೋ, ನಾಯಿಯೋ ಇನ್ನೇನೋ ಇರಬೇಕೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಪ್ಪ ಕಲಿಸಿದ ಪಾಠವಂತೂ ಸತ್ಯವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ದಪ್ಪ ಮೀಸೆಯ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು. ಅವನ ಸಿಟ್ಟು ಯಾವಾಗ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಚಿನುವಾ ಅಚುಬೆಯ 'ಥಿಂಗ್ಸ್ ಫಾಲ್ ಅಪಾರ್ಟ್' ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ನೀನಾಸಮಾನ್ ಜಂಬೆಯವರು 'ಕಪ್ಪು ಜನ ಕೆಂಪು ನೆರಳು' ನಾಟಕ ಮಾಡಿಸಿದಾಗ, ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ 'ವೈಕಾಂಕು' ಪಾತ್ರ ಮಾಡುವಂತೆ ಬಲವಂತ ಮಾಡಲಾಯ್ತು. ಆ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವೇ ಬದಲಾಯ್ತು. ಇವತ್ತಿಗೂ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಊರಿನ ಮುಖಂಡ ಎನ್ನಲು ನಮಗಿಲ್ಲಾ ಹೆಮ್ಮೆ. ಈಗಲೂ ಅವನಿಗೆ ಅದೇ ಜನನಾಯಕನ ಗತ್ತು. ಸಮಯ-ಸಂದರ್ಭ ನೋಡಿ, ಮಾತಿನ ಮೋಡಿ ಮಾಡುವ ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ 'ಪಾಯಿಂಟ್ ಪರಶುರಾಮ'ನೇ.